

PROLOG

er findes ikke en eneste kvinde i dette land, som ikke ved, hvad det vil sige at være bange. Nej, ikke engang hende, der hersker over os alle, for hun er ikke født som regent. Hun er født som pige, og det er derfor, jeg kan være sikker på, at også hun har kendt til den frygt og hjælpeløshed, der er et resultat af mænds overherredømme. Enhver kvinde har mærket den frygt, der skyldes hendes egen svaghed i forhold til mænd, hvis større magt beror på en statur, som ikke udelukkende er fysisk.

Mange mænd har haft magt over mig. Det var ikke store mænd. Tit var det ikke engang stærke mænd. For i denne verden behøver man ikke at være nogen af delene for at herske over de svage og hjælpeløse. Eller i det mindste dem, der tror, de er svage eller hjælpeløse.

Livet har lært mig meget om forræderi og bedrageri, men det fejeste af alle kneb er at overbevise andre om, at de ikke har magt, når man ved, det ikke er sandt.

Derfor er det vigtigt for en kvindes overlevelse, at hun lærer at dæmpe sin frygt; hun er nødt til at anerkende sig og tæmme sin magt. Men det skal gøres med snedighed. Uden at skræmme. Uden synlige trusler. Det er bemærkelsesværdige kvinders lod, at verden ikke kender vores navne: at vi ofte ikke kan tage æren for vores præstationer, selvom de overgår mændenes bedrifter.

Vi er nødt til at udøve vores magt i det skjulte. Som kvinder kan vi måske ikke vove os alene ud efter mørkets frembrud, men jeg taler ikke om tiden på døgnet, når jeg anbefaler, at vi virker i det dunkle. Jeg taler om mellemrummene, om tidsrummet mellem mørke og lys, de blinde pletter i mænds forestillingsevne.

I vil gerne vide, hvordan jeg bar mig ad med at gøre det, jeg gjorde, hvordan jeg bar mig ad med at tage så mange liv uden at vække den mindste smule mistanke. Svaret ligger i jer selv. Det er let at skjule sig lige for øjnene af dem, der ikke mener, ens tilstedeværelse er værd at lægge mærke til.

1849
BERLIN

ET

an kunne mærke varmt blod på sit ansigt. Han kunne se blod på stålet, på tøjet, på væggene og på jorden. Men det, der betød noget var, at blodet stadig pumpede rundt i hans bryst.

Will Raven fik vejret igen og faldt til ro. Han kunne høre skridt, der klaprede mod brostenene, idet hans angribere forsvandt ind i den snoede gyde; lyden blev overdøvet en smule af skuddet, der stadig ringede for hans ører. En let vind medbragte søde dufte, et bageri var i færd med at bage kager til deres morgensalg. Den lune natte-luft havde forledt ham til at slække på sin årvågenhed. Han ville ikke være gået så ubekymret omkring i mørket i Edinburgh, hvor han, selv på de vådeste druknætter, holdt omhyggeligt øje med alt, hvad der kunne ligge på lur bag hvert eneste hjørne. Her i Preussen var denne årvågenhed blevet afledt, fordi stedet virkede så anderledes.

De var blevet overfaldet på vej ned ad Königstrasse, en bred boulevard, der førte fra den store Alexanderplatz over Spree til Stadtschloss; dette slot midt i Berlin var på en og samme tid en påmindelse om det sted, han stammede fra, og et skarpt billede på hvor langt han havde bevæget sig væk fra det. Med dets markante grønne kuppel og stive geometriske form var det svært at forestille sig en klarere modsætning til de dystre kaserner på toppen af den gamle vulkan for enden af High Street derhjemme. Men selv her var de bredeste boulevarder gennemskåret af mørke og smalle passager, og det lod til, at det, der lurede der, var det samme over hele verden.

Tre maskerede mænd havde kastet sig over dem; de var kommet ud fra skyggerne, hvor de havde ligget på lur. En af dem havde for-

langt penge. Han talte tysk med en underlig accent, men ordren var tydelig nok. En af hans kammerater havde imidlertid besluttet sig til, at det ville være lettere at plyndre de dødes lommer. En pistol blev trukket, og efter det var alting blevet tåget.

Deres skæbne blev vendt med et enkelt knivstik. Der var ikke mange kirurger, der kunne prale med et sådant resultat. En kort lettelsens stund fløj den tanke igennem hovedet på ham, før en ny skrækindjagende frygt indhentede ham: at han skulle komme til at betale en endnu højere pris for at snyde skæbnen.

Raven var en mand, der var plaget af en forudelse om, at han ville komme til at lide en voldsom død i netop sådan en mørk og uhumsk smøge. Det var en forestilling, der havde sine rødder tilbage i 1847 i Edinburgh for to år siden, på en kold og våd aften hvor han troede, han skulle dø. Han havde overlevet, men synet havde forfulgt ham lige siden; ikke så meget på grund af hans angst for at dø, men for ikke at have udrettet noget i sit liv. Han var bange for, at dette var hans skæbne: at hans høje ambitioner kun var en illusion, og at han i sit inderste væsen *var* en mand, der ville ende med at miste livet i en gyde.

Han vendte sig om og kiggede på indgangen til passagen. Han kunne se Henry, der var faldet sammen op mod muren, halvt synlig i skærret fra en gadelygte. Det følte, som om lyden stadig blev kastet frem og tilbage mellem murene, men i virkeligheden foregik det inde i kraniet på ham. Hans erindring om de sidste par minutter lå hen i en tåge. Han genkaldte sig den velkendte lyd af næve mod knogler, Henry der blev hvirvlet rundt af et slag og hans hoved, der ramte muren. En pistol der blev hævet, Raven der kastede sig frem for at afværge den arm, der holdt den. Et skud. Så løb de, og Raven løb efter dem.

Raven skyndte sig hen til sin sammensunkne ven og knælede ned foran ham. Han tog ham under hagen for at løfte hans hoved op og kigge på hans ansigt, som blodet strømmede ned over. Heldigvis var hans øjne åbne, selvom hans blik ikke var granskende og fokuseret, sådan som det plejede at være.

“Hvor er de?” spurgte Henry.

“Stukket af. Er du kommet noget til? Du har blod i ansigtet.”

“Det samme kunne jeg sige om dig. Det er bare et overfladisk sår i hovedbunden. Den slags bløder altid helt afsindigt. Men jeg tror, jeg slog mit ben på et eller andet, da jeg faldt. Det gør mere ondt. Hvad med damerne?”

Raven kiggede ned ad gaden, hvor han kunne se Liselotte og Gabriela ved et springvand på Schlossplatz. Han havde råbt til dem, at de skulle stikke af, da overfaldet startede, men de var ikke nået ret langt. Den slags ting er altid overstået på så kort tid, at man ikke når at opfatte det. Begivenheder, der føles som en hel times kamp, er overstået i løbet af et øjeblik for dem, der bare ser på. De var standset og stod og så tilbage på det sted, hvor Henry var faldet.

Raven forsøgte at hjælpe ham på benene, hvilket fik Henry til at skribe.

“I guder!”

De så begge ned og fik øje på noget mørkt og glinsende på Henrys lår. Helt instinktivt lagde Raven en hånd på såret, hvilket fik Henry til at skribe dobbelt så højt.

“Jeg tror, du er blevet skudt.”

Henrys udtryk var en blanding af smerte og forvirring.

“Hvordan bar han sig ad med at skyde mig på forsiden af låret? Jeg stod med ryggen til ham og var ved at knalde hovedet i muren, da han trykkede på aftrækkeren.”

“En uheldig vildfaren kugle,” svarede han sely, bevidst om at det kunne have været langt værre. Han var sikker på, at kujonen med pistolen havde sigtet på Gabriela, da Raven greb ham i armen.

Liselotte og Gabriela havde skyndt sig tilbage for at hjælpe ham, og begge så bekymrede ud.

“Vi hørte skuddet,” sagde Gabriela. “Hvem af jer er ramt?”

Raven så spørgende på hende; han syntes, det fremgik tydeligt: ham der blødte. Så satte han en hånd op til ansigtet. Han havde blod ud over hele ansigtet og på højre ærme.

“Det er Henrys,” sagde han til hende. Det var ikke helt sandt, men heller ikke helt løgn. “Han blev ramt i benet.”

“Vi skal have ham til læge,” sagde Liselotte indtrængende.

“Jeg er *selv* læge,” påmindede Henry hende. “Bare få mig hjem til Schloss Wolfburg, så jeg kan vurdere mine kvæstelser.”

Raven rev det gennemblødte ærme af sin skjorte og bandt det stramt omkring Henrys lår for at standse blødningen. Med støtte på begge sider lykkedes det ham at halte af sted på ét ben. De var ikke langt fra de lejligheder, de delte på Jägerstrasse.

De havde været på vej tilbage dertil, da de blev overfaldet. Måske var de blevet taget for at være rige rejsende fra udlandet. Hvis det var tilfældet, ville Raven betragte det som et kompliment, at nogen mente, han så respektabel nok ud til det, men selvom de var rejsende fra udlandet, var han og Henry langtfra rige. De var studerende på Charité-hospitalet og havde været der i to måneder efter et ophold i Leipzig. Inden da havde de været i London, Paris og Wien.

Raven åbnede døren ind til lejlighederne og gik i gang med at tænde lysene, mens Liselotte og Gabriela hjalp Henry indenfor.

“Få ham ind i soveværelset,” sagde Liselotte indtrængende.

“De ord lyder velkendte og insisterende,” sagde Raven, en smule uanstændigt.

Liselotte smækkede med tungen. Hun havde kendt dem længe nok til at forvente den slags.

Efter det, der var sket, var Raven ærlig talt ikke tilbøjelig til at give sin gavtyveagtige side frie tøjler, men han ville gerne holde sin vens humør oppe.

“Nej,” protesterede Henry. “Lyset er bedre her. Og jeg er nødt til at sidde op.”

De hjalp ham hen til en sofa ved pejsen i det midterste værelse.

“Kom med alle lamperne.”

Henry stønnede af smerte, da Raven trak bukserne af ham; smerterne var ved at være for meget for ham. Chokket og den påtræn-

gende nødvendighed havde dæmpet det værste i starten, men nu fik han for alvor smerterne at mærke.

Henry undersøgte såret med fintfølede fingre. Han kiggede på Raven, der holdt en lampe hen over hans lår.

“Kuglen gik ikke igennem. Den er ikke gået langt ind, men den sidder derinde.”

Han gav sig af smerte for hvert eneste ord. Han svedte. Raven vidste, hvad han havde i vente; havde vidst det, siden de opdagede såret.

“Jeg er bange for, at jeg er nødt til at bede dig om en tjeneste, du gamle.”

“Åh, hvad er det nu, din højagtede professor Syme plejer at sige? At fødselslæger ikke bør beflitte sig med kirurgi.”

“Og hvad er det nu, din højagtede professor Simpson plejer at sige til det? Vi er alle licentiater fra The Royal College of Surgeons, ikke sandt?”

“Godt. Det ser ikke ud til, at jeg har noget valg.”

Henry lagde hovedet tilbage på sofaen og stønnede en gang til.

“Hvad? Jeg er ikke engang startet endnu.”

“Jeg kom lige i tanke om, at mine instrumenter ligger på hospitalet. Har du dine her?”

Raven dækkede over sine følelser med et smil, mens han bankede på sin frakkelomme, hvor hans kniv lå.

“Og hvad der er endnu vigtigere: Har du noget kloroform?”

“Nej. Du bliver bare nødt til at stå det igennem.”

Raven gentog de ord, Henry engang havde brugt, da han var blevet bedt om at sy såret i Ravens kind. Hans hånd søgte op til arret, mens han talte, som for at minde ham om det. Henry så mismodig ud.

“Det var min spøg,” sagde Raven. “Gabriela, vil du hente min taske i soveværelset?”

“Tak,” sagde Henry. “Det handler ikke så meget om smerterne, som at jeg gerne vil slippe for at se dig udsætte mit ben for dit klodsede slagtearbejde.”

“Nu ikke så sart. Du har jo ét mere.”

Raven tog kniven op af lommen. Henrys øjne søgte straks hen til knivsbladet, han lagde mærke til, at det var smurt ind i blod. Raven håbede, at han ville være for omtåget til at spekulere over, hvordan det var gået til.

“Jeg håber, du har tænkt dig at vaske den der først. Husk, hvad Semmelweis plejer at sige.”

Henry talte om en læge, han havde talt med i Wien. Semmelweis havde udgivet en artikel om den højere dødelighed hos barselskvinder på de fødestuer, hvor der arbejdede lægestuderende, sammenlignet med en hvor der arbejdede jordemødre. Han hævdede, det skyldtes, at de studerende kom direkte fra dissektionslokalet uden at have vasket hænder, og at de studerende overførte dødbringende materiale til patienterne. Da han fik de studerende til at vaske hænder i klorblandet vand, faldt antallet af dødsfald. Alligevel havde Semmelweis problemer med at overbevise sine kolleger om, at han havde ret, og han luftede sine frustrationer over for alle, der gad høre på ham. Henry havde været lydhør.

Raven havde ikke brug for at blive belært på det område. I flere år havde Simpson indprentet sine studerende, at barselsfeber var en sygdom, der blev overført fra den ene patient til den anden via lægen eller jordemoderen.

Han bad Liselotte om at fylde nogle kander med vand og rive nogle lagner i stykker til forbindinger. Mens hun gjorde, som han sagde, gjorde Raven kloroformen klar og bad Gabriela om at holde godt øje med, hvad han gjorde, hvis han fik brug for hende til at give Henry mere, mens han arbejdede på hans ben.

Raven foldede et lille stykke stof til en dragt og gik videre til forsigtigt at holde flasken i en vinkel, så væsken dryppede ned på stoffet. Han kunne ikke lade være med at tænke på, at dr. Simpsons opdagelse var kendt overalt, hvor han kom på sine rejser. Kloroform havde transformeret kirurgien, og brugen af det bredte sig hurtigt. I London havde han hørt John Snøvs forelæsninger om vigtigheden

af præcision, når man udmålte dosis. Derefter havde Raven set ham demonstrere sit forstøvningsapparat, som var opfundet med det formål at administrere et målbart kvantum kloroform. I aften var han nødt til at sætte sin lid til en utrænnet assistent, der skulle dryppe væsken ud af en flaske i dårligt lys, og halvfulde var de alle sammen.

“Små dråber,” sagde han indtrængende til Gabriela. “Så han ikke kommer til at indånde alt for meget.”

“Lige nu er jeg mere bekymret for at indånde for lidt.”

Raven holdt tragten hen over Henrys ansigt.

“Og pas på, det ikke kommer i berøring med hans ansigt. Det ætser og laver mærker.”

“Ja, ligesom dig,” tilføjede Henry spidst. Han var af den overbevisning, at Raven tiltrak problemer.

“Jeg havde ikke noget at gøre med, at de mænd overfaldt os.”

“Og alligevel befinder jeg mig endnu en gang her sammen med dig i et blodigt efterspil efter en slåskamp.”

“Måske er det dig, der tiltrækker lemlæstelse og er så heldig at have mig ved hånden til at hjælpe. Har du tænkt på det?”

“Ikke en eneste gang, nej. Men jeg har tit nok sagt, at du bliver mit endeligt.”

Raven granskede sin hjerne.

“Det har du aldrig nogensinde sagt.”

“Nej,” indrømmede Henry. “Men jeg må have tænkt det. Så vær rar at vise mig, at jeg tager fejl. Og husk nu at vaske den kniv.”

Raven dryppede mere kloroform i tragten og bad Gabriela om at holde stoffet, mens han hældte vand ud over knivsbladet. Han så til, mens blodet blev fortyndet, og løb af stålet og dryppede ned i den skål, han havde sat under.

Han tænkte på noget, som Gabriela havde fortalt ham om sit tidligere hjem i Madrid. Hun var vokset op et sted, der hed Lavapies. Det var for foden af en bakke, hvor regnvandet oppe fra byen i århundredere var løbet gennem de omhyggeligt vedligeholdte afløbsrender. Her vaskede folk deres fødder, deraf navnet.

Uheldigvis var det ikke alt, almindeligt vand kunne vaske af.

Raven klarede sindet og håbede, at den vin, han havde indtaget, ville virke beroligende på hans nerver fremfor at gøre hans hånd ustabil. Han rørte forsigtigt ved området omkring kuglen. Da Henry ikke reagerede, eftersom han var bevidstløs, var han i stand til at mærke det hårde område, hvor kuglen havde sat sig fast.

Han vejledte Liselotte i, hvordan hun forsigtigt skulle dryppe vand fra en klud for at få blodet til at løbe væk, mens Raven skar et lille snit. Heldigvis havde kuglen ikke ramt nogle af de større blodårer, selvom den lå faretruende tæt på arterien i låret. I dette tilfælde var der mindre end en tomme mellem liv og død.

Raven lirkede kuglen ud med en tang. Han skulle lige til at smide den væk, men besluttede sig for, at Henry skulle have den som et minde.

Med et meget koncentreret ansigtsudtryk dryppede Liselotte mere vand på såret for at rense det.

Blodet og vandet løb ned i stoffet under Henry, da Raven gik i gang med at sy. Han forsøgte at lade være med at tænke på, hvad deres skrækindjagende udlejer Herr Wolfburg ville sige til pletterne på sofaen.

Henry kom til sig selv lidt senere, blinkende og stønnende. Gabriela så hen på Raven, hun var klar med mere kloroform, men Henry var vågen nok til at sige nej tak.

“Tak, min kære, men jeg er ivrig for at bese Ravens håndarbejde.” Han skar en grimasse. “Hold da op, det ligner en fodbold af grisehud.”

Så sendte han Raven et smil.

“Det var min spøg. Smukt syet, du gamle. Jeg er yderst taknemmelig. Nu må du ikke opfatte det som ubehøvlet efter dine betragtelige anstrengelser, men jeg er fast besluttet på at synke ned i bevidstløshed, hvortil din kloroform ikke er påkrævet. Hvis jeg ikke er død i morgen, må du gerne vække mig klokken otte. Langenbeck holder forelæsning om amputationer på slagmarken klokken ni, og den vil jeg ikke gå glip af.”

TO

et, du gjorde, var meget modigt,” sagde Gabriela. Det var de første ord mellem dem, efter at de havde kastet sig over hinanden.

De lå på Ravens seng, afslappede, men langt fra søvnen. Liselotte var blevet hos Henry og tog sig af ham natten over, om end det ikke blev på den måde, hun måske havde forestillet sig for et par timer siden. Men den truende fare havde forårsaget en uventet elskovstrang i Raven og Gabriela; dødsfrygt forvandlet til lidenskab.

Raven havde kendt hende i flere uger, han var blevet præsenteret for hende ved en middag hos Charités anatomiprofessor dr. Virchow. Selvom Virchow var leder af hospitalets medicinske afdeling, var han interesseret i obstetrik, og derfor også i Raven, der trods sin lave status havde arbejdet som elev for den berømte professor Simpson. Alle ville gerne have mere at vide om den store mand og hans bemærkelsesværdige opdagelse. Gabriela var veninde til Rose Mayer, der snart skulle giftes med professor Virchow. Hun havde ikke været særlig interesseret i det, Raven havde at fortælle om kloroform, men var blevet langt mere opmærksom, da han nævnte sin oplevelse med Edinburghs pionerer inden for fotografi, David Octavius Hill og den nu afdøde Robert Adamson.

Gabriela var en spinkel kvinde med mørke øjne og mørkt, krøllet hår, der var sat løst op i en knude, som konstant var ved at gå op. Han blev hele tiden slået af kontrasten til kvinderne derhjemme, hvis hår altid sad i en stram knude, og hvis hud var så bleg. Og det var ikke kun deres udseende, som virkede ufrit i sammenligning.

Gabriela var femten år ældre end Raven, forfatter og kunstner og

også nogle gange model for kunstnere; for nogle år siden havde hun forarget sin familie ved at forlade sin aristokratiske ægtemand. Hun var ikke en kvinde, der lod sig begrænse af konventioner, hvilket både havde virket pirrende på Raven, samtidig med at det fik ham til at være på vagt over for hende.

De vidste begge to, at deres forhold ikke kunne fortsætte, og dets flygtige natur var uden tvivl en del af den gensidige tiltrækning. Havde det ikke været for det, ville ingen af dem have valgt den anden som en passende partner.

Raven så på hende i skæret fra de vokslys, hun havde stillet rundt omkring sengen, stukket ned i flasker, der var fulde af voks.

“Jeg har foretaget operationer før. Men kirurgi er ikke det, der interesserer mig mest. Det var Henry, der udviste mod, i og med at han betroede mig opgaven.”

“Nej, jeg mener den måde, du kæmpede imod de mænd, der forsøgte at røve os. De var tre, og du angreb dem alene, selvom en af dem havde en pistol.”

Kunne han opfange en skarphed i det, hun sagde? En af de ting, der fik ham til at være på vagt over for Gabriela, var hans frygt for, at hun var klog og erfaren nok til at se igennem ham og ind til den sandhed, han muligvis dækkede over.

“Jeg satsede på, at han ikke havde tid til at lade pistolen.”

“Ikke så lidt af en satsning.”

Raven så væk, han var bange for, hvad hans ansigt ellers ville kunne afsløre, uden at han ønskede det, mere specifikt at han havde satset forkert. I stedet valgte han et mere spøgefuldt svar, som om han tog let på det hele.

“Jeg ville have givet dem penge, hvis vi havde haft nogen. Men eftersom vi havde drukket alle pengene væk, var der ikke andet at gøre end at jage dem væk. Jeg tror ikke, de ville have accepteret en undskyldning i stedet for penge.”

“Ikke desto mindre er tre mod en ikke nogen fair kamp, og alligevel kastede du dig ind i den.”

“Det er ikke første gang, jeg er røget i klammeri, hvis det er det, du antyder. Det er min erfaring, at dem, der kaster sig over en svag og intetanende modstander, ikke altid tager udfordringen op, hvis det kommer til et rigtigt slagsmål.”

“Også det var noget af en satsning.”

Raven sagde ikke noget. Hans blik blev indfanget af det brev, der lå ved hans seng, og som han endnu ikke havde svaret på. Dr. George Keith ville forlade Queen Street nummer 52 for at etablere sin egen praksis sammen med broderen Thomas, og professor Simpson tilbød Raven stillingen som sin nye assistent. Han var helt færdiguddannet nu, ikke længere bare elev, og i løbet af det år, han havde været udenlands, havde han lært mere inden for lægevidenskaben, end han havde troet muligt på så kort tid.

Og så alligevel.

Han tænkte på det, Henry så tit havde antydnet angående hans ‘perverse trang til ballade’, som han kaldte det. Derudover genlød hans mors ord i hovedet, nogle gange var de sagt i alvor, andre gange i sjov: ‘Djævelen bor inde i dig.’

Raven var begyndt at håbe, at det ikke længere passede. Han havde ikke været involveret i den slags kaos i lang tid, i hvert fald ikke siden han forlod Edinburgh, og han mente, det skyldtes, at han havde tæmmet sin natur. Nu spekulerede han på, om det udelukkende skyldtes, at lejligheden ikke var opstået. Da djævelen fik chancen her til aften, var den vågnet af sig selv og havde dermed bevist, at den ikke var død, men blot havde sovet. Og inde i smøgen havde en mand måttet betale prisen for at have forstyrret dens søvn.

Gabriela lagde en hånd på hans skulder.

“Har du glemt, at jeg er her?” sagde hun.

“Undskyld. Mine tanker gik på langfart. Jeg tænkte på Henry.”

Hun lo.

“Dine tanker var meget længere væk end i værelset ved siden af. Du skal ikke forsøge at lyve for mig, Raven. Jeg har jo været sammen med dig mange gange. Hver gang vi ligger sammen, forsvinder du bagefter.”

Det ville være dumt at benægte det. Over for hende.

“Du er et eller andet sted langt væk, sammen med en anden. Jeg har altid spekuleret på, hvem hun er.”

Han følte trang til at fortælle hende, at det var mere komplekst end som så, men han havde ikke lyst til at åbne sig endnu mere for hendes granskende blik. Hun var ældre end ham, klogere end ham, og han var bange for, at der ikke var meget, han ville kunne skjule for hende. Så gav han sig til at spekulere på, hvorfor han ønskede at skjule noget.

Raven tænkte på de mænd, Gabriela måtte have haft før ham. Han tænkte ikke på det med jalousi eller misbilligelse. Han spekulerede snarere på, hvilken version af sig selv hun havde ladet den enkelte mand se. Han spekulerede over de liv, der havde krydset hendes, de mange personer hun havde været.

“Gabriela, du har boet flere forskellige steder, revet dig selv op med rode og startet forfra. Kan det lade sig gøre at blive en anden, at skabe en ny version af sig selv? Eller har man altid den person med, som man er inderst inde?”

Gabriela lod en finger glide hen over Ravens bryst.

“Jeg tror, du er nødt til at spørge dig selv, hvem du gerne vil være. Ved du i det hele taget det?”

“Jeg vil gerne være en succesrig læge. Respekteret af andre læger og en, patienterne opsøger.”

“Hvorfor skulle du lave om på dig selv for at blive det? Det er jo det, du har uddannet dig til.”

“Ja, men i Edinburgh er standarden og forventningerne så høje, og jeg er bange for, at jeg på en eller anden måde vil afsløre mig selv. I Edinburgh er ens gode omdømme altafgørende.”

Gabriela løftede et øjenbryn og stirrede intenst på ham.

“Taler du til en kvinde som mig om omdømme? Du skulle lige vide, hvor meget ringeagt jeg er blevet udsat for ...”

“Jamen det er derfor, jeg spørger. Kan man virkelig blive til den slags person, som samfundet forventer? Eller skal man altid bære en maske for at skjule sin egen anløbne natur?”

Gabriela tænkte lidt over det, før hun svarede.

“Hvis man bærer en maske i tilstrækkelig lang tid, kommer den efterhånden til at føles behagelig at have på. Men man risikerer at miste manden bag den.”

Raven syntes, det lød som en pris, det var værd at betale.

“Jeg har været i London, Paris, Wien, Leipzig og nu Berlin. Jeg har læst på fantastiske institutioner, stået i lære hos store mænd. Jeg burde føle mig transformeret, og alligevel frygter jeg på mange måder, at jeg overhovedet ikke har forandret mig. Jeg havde troet, at jo mere jeg lærte, jo større erfaringer jeg fik i denne verden, jo større en mand ville jeg blive. Jeg havde troet, jeg ville komme til at føle mig sikker på mig selv. Men i stedet har jeg en følelse af, at verden bare bliver større, og at min udvikling ikke passer til den.”

Gabriela nikkede og sendte ham et forstående blik, der virkede beroligende, men som alligevel fik ham til at føle sig som et barn.

“Jeg vil tro, du har rejst længe nok, Will Raven. Hvis du er faret vild, findes der kun ét sted, hvor du kan være sikker på at finde dig selv igen.”